

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2542/2019
05.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обе из ..., Општина ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Величковић, адвокат из ... и Центра за социјални рад „ВВ“ ... – Одељење у ..., против тужених ГГ, ДД и ЂЂ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Ненад Илић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 57/19 од 14.02.2019. године, у седници већа одржаној 05.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 57/19 од 14.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П2 200/18 од 20.11.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужила, па је забрањено туженима да се приближавају тужилама на удаљености мањој од 100 метара, затим приступ у простор око места становања тужила на удаљености мањој од 100 метара, као и даље узнемиравање тужила и наложено им је да се уздржавају сваког дрског, злонамерног, безобзирног понашања које угрожава телесни интегритет, душевно стање и спокојство тужила, која мера заштите ће трајати годину дана почев од 20.11.2018. године до 20.11.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужила којим је тражено да се тужени иселе из породичне куће и помоћне зграде тужиле и њеног супруга, ближе означеним у том делу изреке, у којима живе тужиле. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да солидарно тужилама накнаде трошкове парничног поступка у износу од 213.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 57/19 од 14.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, тако што су обавезани тужени да солидарно тужилама накнаде трошкове парничног поступка у износу од 159.750,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени су благовремено изјавили ревизију побијајући је због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...55/14) у вези са чланом 202. Породичног закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка, прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а тужени иако садржином ревизије указују на битне повреде одредаба парничног поступка не наводе ниједну конкретну повреду која би могла бити основ за изјављивање ревизије по члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила АА из брачне заједнице са супругом ЕЕ има две ћерке, тужиљу ББ и тужену ДД. ДД се са својом ћерком (туженом ГГ) и супругом (туженим ЂЂ) уселила у породичну кућу родитеља (АА и ЕЕ) у селу ..., у којој кући је са њима живела ћерка ББ. Поремећни односи између парничних странака који се огледају у сталним свађама, вређању, претњама и физичком насиљу, трају дужи временски период, тако да је у периоду од 01.01.2017. године до 07.11.2018. године, (до давања последњег извештаја Полицијске станице у Рачи) било 17 међусобних пријава парничних странака. Конфликтне ситуације се понављају, јер ДД са својом породицом жели да преузме доминацију у кући, па насиље над тужилима испољавају вређајући и називајући тужиле погрдним именима, па су тако ДД и ГГ, називале АА „курвом, глуваром, смрдљивицом, ћоравицом“, одвојили су је од супруга ЕЕ и онемогућиле јој контакт са њим (одвеле су ЕЕ у своју кућу у ..., па је ЕЕ овластио ГГ да преузима пензију и поднео тужбу против ћерке ББ за иселење из породичне куће и помоћне зграде у ...). ГГ је гасила светла ноћу у ходнику, нанела је повреде својој тетци ББ у пределу леве потколенице и рамена дана 04.05.2017. године, а затим и повреде у виду хематома на дојци дана 17.05.2017. године. Нанела је физичке повреде и својој баби АА у пределу левог ручног зглоба и подлактице дана 04.05.2017. године. ЂЂ је својој ташти АА показивао средњи прст говорећи јој „ево ти, ево ти“, а свастика ББ је називао „глуварицом, мутавицом, лоповом“. Са супругом ДД после доношења привремене мере и иселења из породичне куће у ... користио је помоћни објекат из ког су износили одређене ствари и односили их у кућу у ..., а притом се тужилима обраћао речима: “само наиђите”.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су према туженима одредили мере заштите од насиља у породици и забранили им даље узнемиравање тужила у периоду од годину дана. Наложили им да се уздржавају од сваког дрског и безобзирног и злонамерног понашања којим се угрожава њихов телесни интегритет, душевно здравље и спокојство и забранили им да приступају у простор око места становања тужила на удаљености мањој од 100 метара.

Насиље у породици је дефинисано чланом 197. Породичног закона, тако што је ставом првим одређено да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет и душевно здравље и спокојство другог члана породице док су у ставу 2. наведени карактеристични видови насиља у породици који се у пракси најчешће испољавају уз одређење да се насиље у породици сматра свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање који један члан породице испољава према другом члану породице. Према члану 198. став 1. Породичног закона, против члана породице који врши насиље суд може одредити једну или више мера заштите од насиља у породици којом се привремено забрањује или ограничава одржавање личних

односа са другим члановима породице, а према ставу 3. овог члана мера заштите од насиља у породици може трајати најдуже годину дана.

Доносећи побијану пресуду другостепени суд је правилно применио одредбе чланова 197. и 198. Породичног закона, дао уверљиве и правилне разлоге за свој закључак о томе да је дошло до породичног насиља, односно да је у питању модел понашања тужених који обухвата разне радње и понашања који представљају акте психичког и физичког насиља. Због тога је целисходно одређивање мера забране приближавања тужених и даљег узнемиравања и контактирања тужиља, како би се спречила могућност стварања сличних конфликтних ситуација, налазећи да су одређене мере заштите одговарајуће постојећој ситуацији.

По становишту Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови понашање тужених у смислу одредби члана 197. Породичног закона окарактерисали као насиље у породици којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиља и применом одредбе члана 198. став 2. тачка 5. Породичног закона, да би се предупредило ново насиље према туженим, одредили мере заштите насиља у породици на период од годину дана, сагласно одредбама члана 198. став 3. Породичног закона, из којих разлога се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Нису основани ревизијски наводи којима се напада дужина трајања одређене мере заштите од насиља у породици, јер ова мера која је одређена побијеном пресудом је у оквиру законског максимума у трајању од годину дана на основу члана 198. став 3. Породичног закона. Раније решење о привременој мери донето у овом парничном поступку важило је до правноснажног окончања поступка (има привремени карактер), па оно нема утицаја на правилност и трајање мере заштите одређене побијеном пресудом.

Са наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић